

**ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 25ης Φεβρουαρίου 1999 ***

Στην υπόθεση C-90/97,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Social Security Commissioner (Ηνωμένο Βασίλειο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Robin Swaddling

και

Adjudication Officer,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης ΕΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο του πρώτου τμήματος, προεδρεύοντα του πέμπτου τμήματος, J. C. Moitinho de Almeida (εισηγητή), C. Gulmann, L. Sevón και M. Wathelet, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. Saggio

γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

- ο R. Swaddling, εκπροσωπούμενος από τον Richard Drabble, QC, κατόπιν παραγγελίας του David Thomas, solicitor,

- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τον John E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, επικουρούμενο από τον Nicholas Paines, QC,

- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Claire Bury και τον Christopher Docksey, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του R. Swaddling, της Κυβέρνησης του Ηνωμένου Βασιλείου και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 24ης Μαρτίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1997, που περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Μαρτίου του ίδιου έτους, ο Social Security Commissioner υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 της ίδιας Συνθήκης.

- 2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του R. Swaddling, Βρετανού υπηκόου, και του Adjudication Officer σχετικά με τη χορήγηση του επιδόματος income support (ενίσχυση εισοδήματος, στο εξής: IS) που προβλέπει η βρετανική νομοθεσία, για την περίοδο από 5 Ιανουαρίου μέχρι 3 Μαρτίου 1995.

Η εθνική ρύθμιση

- 3 Κατά το άρθρο 124, παράγραφος 1, του νόμου Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (νόμος του 1992 περί εισφορών και παροχών κοινωνικής ασφάλισης, στο εξής: νόμος του 1992):

«1) Ένα άτομο στο Ηνωμένο Βασίλειο δικαιούται να λάβει ενίσχυση εισοδήματος αν

α) είναι ηλικίας 18 ετών και άνω ή, υπό ορισμένες περιστάσεις και για ορισμένη χρονική περίοδο, 16 ετών και άνω ή αν εμπίπτει στις διατάξεις του άρθρου 125, παράγραφος 1·

β) δεν έχει εισόδημα ή το εισόδημά του δεν υπερβαίνει το οριακό ποσό·

γ) δεν ασκεί αμειβομένη απασχόληση και, αν είναι μέλος εγγάμου ή μη εγγάμου ζεύγους, το έτερο μέλος δεν ασκεί τέτοια δραστηριότητα, και

δ) εκτός των προβλεπομένων εξαιρέσεων

(i) είναι διαθέσιμος προς εργασία την οποία και αναζητεί·

(ii) δεν τελεί υπό συναφή εκπαίδευση.»

4 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του νόμου του 1992 ουδείς δικαιούται IS αν διαθέτει κεφάλαιο που υπερβαίνει ένα ορισμένο επίπεδο.

5 Ο κανονισμός Income Support (General) Regulations 1987 (γενικός κανονισμός του 1987 περί IS), όπως έχει εφαρμογή στην υπόθεση της κύριας δίκης (τροποποιημένος νόμος του 1987), δίνει τον ορισμό μεταξύ άλλων του εισοδήματος και του κεφαλαίου, υπολογίζει το «οριακό ποσό» και θέτει τους όρους υπό τους οποίους ένα άτομο θεωρείται ότι πληροί τις προϋποθέσεις αποκτήσεως του δικαιώματος του άρθρου 124, παράγραφος 1, του νόμου του 1992.

6 Για τα «άτομα από το εξωτερικό», το άρθρο 21, παράγραφος 1, του τροποποιημένου νόμου του 1987 προβλέπει μηδενικό οριακό ποσό. Τον ορισμό του ατόμου από το εξωτερικό δίνει το άρθρο 21, παράγραφος 3, του ίδιου νόμου. Από 1ης Ιανουαρίου 1994 προστέθηκε ο ακόλουθος ορισμός:

«Άτομο από το εξωτερικό» σημαίνει επίσης τον αιτούντα ο οποίος δεν έχει συνήθη διαμονή στο Ηνωμένο Βασίλειο, στη Δημοκρατία της Ιρλανδίας, στις Αγγλονορμανδικές Νήσους ή στη Νήσο Man, πλην όμως, κατά την έννοια του παρόντος, ουδείς αιτών θεωρείται ότι δεν έχει συνήθη διαμονή στο Ηνωμένο Βασίλειο αν είναι

α) εργαζόμενος κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 1612/68 του Συμβουλίου ή του κανονισμού (ΕΟΚ) 1251/70 του Συμβουλίου ή άτομο που έχει το δικαίωμα να διαμένει στο Ηνωμένο Βασίλειο κατ'εφαρμογή της οδηγίας 68/360/ΕΟΚ του Συμβουλίου ή 73/148/ΕΟΚ του Συμβουλίου· ή

- β) πρόσφυγας κατά την έννοια του άρθρου 1 της Συμβάσεως περί προσφύγων που υπογράφηκε στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951, όπως επεκτάθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 2, του Πρωτοκόλλου περί προσφύγων που υπογράφηκε στη Νέα Υόρκη στις 31 Ιανουαρίου 1967· ή
- γ) άτομο το οποίο έχει λάβει κατ' εξαίρεση άδεια διαμονής στο Ηνωμένο Βασίλειο από τον υφυπουργό.»

Η κοινοτική κανονιστική ρύθμιση

- 7 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2α, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας, όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983 (ΕΕ L 230, σ. 6), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992 (ΕΕ L 136, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1408/71).

«Ο παρών κανονισμός εφαρμόζεται στις ειδικές παροχές χωρίς συνεισφορά οι οποίες εμπίπτουν σε νομοθεσία ή καθεστώς εκτός αυτών που αναφέρονται στην παράγραφο 1 ή που εξαιρούνται δυνάμει της παράγραφου 4, όταν οι παροχές αυτές προορίζονται:

- α) είτε για να καλύψουν συμπληρωματικά, εναλλακτικά ή επικουρικά την επέλευση οιοδήποτε κινδύνου που εμπίπτει στους κλάδους κοινωνικής ασφάλισης που αναφέρονται στα στοιχεία α' έως η' της παράγραφου 1·
- β) είτε μόνον για να εξασφαλίσουν την ειδική προστασία των μειονεκτούντων ατόμων.»

8 Το άρθρο 10α, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 1408/71 ορίζει:

«1. Παρά τις διατάξεις του άρθρου 10 και του τίτλου III, τα άτομα στα οποία εφαρμόζεται ο παρών κανονισμός λαμβάνουν τις ειδικές εις χρήμα παροχές χωρίς συνεισφορά της παραγράφου 2α του άρθρου 4 αποκλειστικά στο έδαφος και σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους όπου κατοικούν, εφόσον αυτές περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ια. Οι παροχές αυτές βαρύνουν τον φορέα του τόπου κατοικίας από τον οποίο και καταβάλλονται.

2. Ο φορέας κράτους μέλους, η νομοθεσία του οποίου εξαρτά το δικαίωμα των παροχών της παραγράφου 1 από τη συμπλήρωση περιόδων απασχόλησης, μη μισθωτής επαγγελματικής δραστηριότητας ή κατοικίας, λαμβάνει υπόψη, εφόσον απαιτείται, τις περιόδους απασχόλησης, μη μισθωτής επαγγελματικής δραστηριότητας ή κατοικίας στο έδαφος οποιουδήποτε άλλου κράτους μέλους, σαν να επρόκειτο για περιόδους που έχουν πραγματοποιηθεί στο έδαφος του πρώτου κράτους μέλους.»

9 Το IS μνημονεύεται στο παράρτημα Ια του κανονισμού 1408/71.

10 Τέλος κατά το άρθρο 1, στοιχείο η', του κανονισμού 1408/71 ως «κατοικία» νοείται η συνήθης διαμονή.

Η διαφορά στην κύρια δίκη

11 Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι ο R. Swaddling απασχολήθηκε στη Γαλλία στον τομέα του τουρισμού από το 1980 μέχρι το 1988, ενώ συνέχισε να καταβάλλει εισφορές στο United Kingdom National Insurance. Στο πλαίσιο της επαγγελματικής του δραστηριότητας μετακινήθηκε συχνά στη Γαλλία και, προς το τέλος της εν λόγω περιόδου, σπανίως επέστρεφε στο Ηνωμένο Βασίλειο.

- 12 Αφού απολύθηκε το 1988 και εργάστηκε επί έξι μήνες στο Ηνωμένο Βασίλειο, επέστρεψε στη Γαλλία όπου απασχολήθηκε σε διάφορες εργασίες ορισμένης διάρκειας στον τομέα των μέσων μαζικής ενημερώσεως, για τις περισσότερες από τις οποίες είχαν δημοσιευθεί αγγελίες στον βρετανικό τύπο και μια από τις οποίες περιελάμβανε ορισμένη περίοδο εκπαιδεύσεως στο Ηνωμένο Βασίλειο.
- 13 Ο R. Swaddling απολύθηκε στο τέλος του 1994 όταν ο εργοδότης του πώχευσε λόγω του ότι δεν είχε καταβάλει τις εισφορές κοινωνικής ασφαλίσεως των υπαλλήλων του.
- 14 Αφού προσπάθηκε χωρίς αποτέλεσμα να βρει εργασία στη Γαλλία, ο R. Swaddling επέστρεψε στο Ηνωμένο Βασίλειο τον Ιανουάριο του 1995 όπου κατοικεί με την οικογένεια του αδελφού του. Δήλωσε ότι δεν επιθυμεί πλέον να εργασθεί σε θέση που απαιτεί παρατεταμένη διαμονή στο εξωτερικό και, στις 9 Ιανουαρίου 1995, υπέβαλε στον Adjudication Officer αίτηση χορηγήσεως IS.
- 15 Ο Adjudication Officer αναγνώρισε ότι από τις 9 Ιανουαρίου 1995 ο R. Swaddling πληρούσε τις προϋποθέσεις για τη χορήγηση IS όπως ορίζονται στο άρθρο 124, παράγραφος 1, του νόμου του 1992. Επειδή όμως δεν πληρούσε το κριτήριο της συνήθους κατοικίας κατά την έννοια της εθνικής νομοθεσίας, ενέπιπτε στην κατηγορία των «ατόμων από το εξωτερικό» που προβλέπει το άρθρο 21, παράγραφος 3, του τροποποιημένου νόμου του 1987, και για τον λόγο αυτό δεν είχε δικαίωμα IS. Κατόπιν αυτού, ο R. Swaddling προσέφυγε ενώπιον του Cwmbran Social Security Appeal Tribunal.
- 16 Το εν λόγω δικαστήριο έκανε δεκτή την προσφυγή του R. Swaddling με το σκεπτικό ότι ο ενδιαφερόμενος απέδειξε την απαιτούμενη πρόθεσή του να κατοικήσει στο Ηνωμένο Βασίλειο από τις 5 Φεβρουαρίου 1995, δηλαδή από την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεώς του για τη χορήγηση του IS. Ο πρόεδρος του εν λόγω δικαστηρίου επέτρεψε πάντως στον Adjudication Officer να ασκήσει έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Social Security Commissioner.

- 17 Κατά τον Social Security Commissioner, το Appeal Tribunal όφειλε να εξετάσει όχι μόνον το ζήτημα της σαφούς προθέσεως του ενδιαφερομένου να κατοικήσει στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά και το αν διανύθηκε κάποια υπολογίσιμη περίοδος κατοικίας. Υπογράμμισε ότι η συνήθης κατοικία κατά την έννοια της βρετανικής νομοθεσίας προϋποθέτει μια σημαντική περίοδο διαμονής στο Ηνωμένο Βασίλειο επιπλέον της σαφούς προθέσεως του ενδιαφερομένου να κατοικήσει στη χώρα αυτή. Εν προκειμένω το Appeal Tribunal έκρινε ότι ο προσφεύγων της κύριας δίκης απέκτησε συνήθη κατοικία στο Ηνωμένο Βασίλειο μετά παρουσία οκτώ εβδομάδων στη χώρα αυτή, δηλαδή από 4 Μαρτίου 1995, απέκλεισε δηλαδή το διάστημα από 9 Ιανουαρίου 1995 μέχρι 3 Μαρτίου 1995.
- 18 Σχετικά με την τελευταία αυτή περίοδο, η εφαρμογή του τροποποιημένου νόμου του 1987 θα είχε ως αποτέλεσμα ότι ο R. Swaddling δεν θα εδικαιούτο IS. Κατά τον Social Security Commissioner, πρέπει πάντως να εξετασθεί μήπως τα εκ του κοινοτικού δικαίου προβληθέντα επιχειρήματα οδηγούν σε διαφορετικό αποτέλεσμα.
- 19 Συναφώς παρατηρεί ότι το IS δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71, διότι δεν συνδέεται επαρκώς με έναν από τους κινδύνους που απαριθμεί η διάταξη αυτή. Κατά το αιτούν δικαστήριο, αυτό πάντως δεν σημαίνει ότι μια διάταξη όπως η επίδικη στην κύρια δίκη, που στερεί από τον διακινούμενο εργαζόμενο πλεονεκτήματα που έχουν οι μη διακινούμενοι εργαζόμενοι, δεν αντιβαίνει στο άρθρο 48 της Συνθήκης.
- 20 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Social Security Commissioner ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Στην περίπτωση όπου ένα άτομο εργάστηκε και είχε συνήθη κατοικία σε κράτος μέλος, στη συνέχεια άσκησε το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας ως εργαζόμενος και μετέβη σε άλλο κράτος μέλος όπου εργάστηκε και απέκτησε συνήθη κατοικία, τέλος δε επέστρεψε στο πρώτο κράτος μέλος προκειμένου να αναζητήσει εργασία, αντιβαίνει προς το άρθρο 48 της Συνθήκης της Ρώμης η εκ μέρους του πρώτου κράτους μέλους επιβολή της προϋποθέσεως της συνήθους κατοικίας στο κράτος αυτό (που συνεπάγεται την εκεί διαμονή επί αρκετά μεγάλη περίοδο) ενόψει της αποκτήσεως δικαιώματος για τη χορήγηση μιας γενικού χαρακτήρα

κρατικής παροχής, μη στηριζομένης σε εισφορές και εξαρτωμένης από τους οικονομικούς πόρους του ατόμου, η οποία εμφανίζει τα χαρακτηριστικά του βρετανικού επιδόματος “income support” (ενίσχυση εισοδήματος);»

- 21 Προκαταρκτικώς διαπιστώνεται ότι, καίτοι το προδικαστικό ερώτημα αναφέρεται στην ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης, πρέπει να εξετασθεί κατ' αρχάς, όπως άλλωστε παρατήρησε η Επιτροπή, μήπως είναι δυνατό, βάσει των διατάξεων του κανονισμού 1408/71, να δοθούν στο εθνικό δικαστήριο τα στοιχεία που του είναι αναγκαία για να επιλύσει την εκκρεμή ενώπιόν του διαφορά.
- 22 Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι ένα άτομο όπως ο R. Swaddling εμπίπτει στο προσωπικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1408/71, δεδομένου ότι ως μισθωτός υπήχθη στο βρετανικό και στο γαλλικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.
- 23 Δυνάμει του άρθρου 10α του κανονισμού 1408/71, τα άτομα στα οποία εφαρμόζεται ο κανονισμός αυτός λαμβάνουν τις ειδικές εις χρήμα παροχές χωρίς συνεισφορά της παραγράφου 2α του άρθρου 4, σύμφωνα με τους κανόνες συντονισμού που προβλέπει ο κανονισμός, εφόσον αυτές περιλαμβάνονται στο παράρτημα Ια.
- 24 Μια παροχή όπως το επίδομα IS εμπίπτει στους κανόνες συντονισμού του άρθρου 10α, διότι περιλαμβάνεται στο παράρτημα Ια και επομένως αποτελεί ειδική παροχή χωρίς συνεισφορά κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2α (βλ. κατ' αυτήν την έννοια αποφάσεις της 4ης Νοεμβρίου 1997, C-20/96, Snares, Συλλογή 1997, σ. I-6057, σκέψη 32, και της 11ης Ιουνίου 1998, C-297/96, Partridge, Συλλογή 1998, σ. I-3467, σκέψη 33).

- 25 Σύμφωνα με το άρθρο 10α του κανονισμού 1408/71, η χορήγηση μιας παροχής όπως το επίδομα IS τελεί υπό την προϋπόθεση ότι ο ενδιαφερόμενος κατοικεί στο έδαφος του κράτους μέλους του οποίου η νομοθεσία παρέχει δικαίωμα για την παροχή αυτή.
- 26 Συναφώς πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά τον τροποποιημένο νόμο του 1987, όπως τον ερμηνεύει το εθνικό δικαστήριο, η προϋπόθεση της συνήθους κατοικίας πληροῦται αν ο αιτών έχει τη σαφή πρόθεση να κατοικήσει στο Ηνωμένο Βασίλειο και αν, επιπλέον, διέμεινε εκεί επί κάποια σημαντική περίοδο, η οποία ποικίλλει αναλόγως της περιπτώσεως.
- 27 Δεν αμφισβητείται ότι στην υπόθεση της κύριας δίκης ο ενδιαφερόμενος είχε, κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως για τη χορήγηση του IS, την πρόθεση να κατοικήσει στο Ηνωμένο Βασίλειο. Αντιθέτως, οι διάδικοι διαφωνούν ως προς την πρόσθετη προϋπόθεση μιας σημαντικής περιόδου διαμονής που καθορίστηκε στην περίπτωση του R. Swaddling σε οκτώ εβδομάδες, κατά τις οποίες δεν του χορηγήθηκε το επίδομα IS βάσει μόνης της βρετανικής νομοθεσίας.
- 28 Πρέπει να σημειωθεί ότι, βάσει του άρθρου 1, στοιχείο η', του κανονισμού 1408/71, ως «κατοικία» κατά τον κανονισμό «νοείται η συνήθης διαμονή» και επομένως ο όρος αυτός έχει κοινοτική έννοια.
- 29 Συναφώς, η φράση «του κράτους μέλους όπου κατοικούν» που απαντά στο άρθρο 10α του κανονισμού 1408/71 σημαίνει το κράτος στο οποίο οι ενδιαφερόμενοι έχουν τη συνήθη κατοικία τους και στο οποίο βρίσκεται επίσης το κέντρο των συμφερόντων τους· στο πλαίσιο αυτό πρέπει να ληφθεί υπόψη ιδίως η οικογενειακή κατάσταση του εργαζομένου, οι λόγοι που υπαγόρευσαν τη μετακίνησή του, η διάρκεια και η συνέχεια της κατοικίας του, το γεγονός ότι έχει ενδεχομένως σταθερή απασχόληση και η πρόθεση του εργαζομένου, όπως συνάγεται από όλες τις περιστάσεις (βλ. *mutatis mutandis*, σχετικά με το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β', ii, του κανονισμού 1408/71, αποφάσεις της 17ης

Φεβρουαρίου 1977, 76/76, Di Paolo, Συλλογή τόμος 1977, σ. 117, σκέψεις 17 έως 20, και της 8ης Ιουλίου 1992, C-102/91, Knoch, Συλλογή 1992, σ. I-4341, σκέψεις 21 και 23).

- 30 Στο πλαίσιο της εκτιμήσεως αυτής, η διάρκεια της κατοικίας στο κράτος στο οποίο ζητείται η χορήγηση της επίδικης παροχής δεν μπορεί πάντως να θεωρηθεί ως συστατικό στοιχείο της κατοικίας κατά την έννοια του άρθρου 10α του κανονισμού 1408/71. Ειδικότερα, οσάκις ο ενδιαφερόμενος, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, αφού άσκησε το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας και στη συνέχεια μετέβη στο κράτος καταγωγής του, εξεδήλωσε σαφώς την πρόθεσή του, όταν υπέβαλε την αίτηση χορηγήσεως του IS, να κατοικήσει στο κράτος καταγωγής του, στο οποίο ζουν οι πλησιέστεροι συγγενείς του, δεχόμενος παράλληλα το ενδεχόμενο περιστασιακών μετακινήσεων σε άλλα κράτη μέλη στο πλαίσιο μελλοντικών απασχολήσεων, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν πληρούται η προϋπόθεση της κατοικίας κατά την έννοια του άρθρου 10α με μόνη αιτιολογία ότι η διάρκεια διαμονής του εργαζομένου στο κράτος καταγωγής δεν είναι αρκετή.
- 31 Η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου φρονεί πάντως ότι ο R. Swaddling θα μπορούσε, δυνάμει του άρθρου 69 του κανονισμού 1408/71 και υπό τις προϋποθέσεις της διατάξεως αυτής, να λάβει επίδομα ανεργίας βάσει της γαλλικής νομοθεσίας επί τρεις μήνες κατ' ανώτατο όριο από την ημερομηνία αναχωρήσεώς του από τη Γαλλία, θα μπορούσε δηλαδή να λάβει το επίδομα αυτό καθ' όλη την περίοδο που απαιτείται για να θεωρηθεί ότι απέκτησε συνήθη κατοικία κατά την έννοια της βρετανικής νομοθεσίας. Το γεγονός ότι ο εργοδότης του δεν κατέβαλε εισφορές στον αρμόδιο φορέα δεν έπρεπε να επηρεάσει τα δικαιώματά του, καθόσον το άρθρο 7 της οδηγίας 80/987/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1980, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με την προστασία των μισθωτών σε περίπτωση αφερεγγυότητας του εργοδότη (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/004, σ. 35), υποχρεώνει τα κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα ώστε η μη πληρωμή στους ασφαλιστικούς φορείς τους των εισφορών που όφειλε ο εργοδότης πριν από την επέλευση της αφερεγγυότητάς του, βάσει των νομίμων εθνικών συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως, να μην έχει αρνητικές συνέπειες για το δικαίωμα παροχών του μισθωτού, έναντι αυτών των

ασφαλιστικών φορέων, εφόσον οι εργοδοτικές εισφορές έχουν παρακρατηθεί από τους καταβληθέντες μισθούς.

- 32 Συναφώς, αρκεί να σημειωθεί ότι οι προαναφερθείσες διατάξεις ουδόλως μπορούν να επηρεάσουν την ερμηνεία του όρου της κατοικίας βάσει του συστήματος συντονισμού που θεσπίζει το άρθρο 10α του κανονισμού 1408/71.
- 33 Υπό τις συνθήκες αυτές και χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί κατά πόσο το άρθρο 48 της Συνθήκης επηρεάζει την επίλυση της διαφοράς στην κύρια δίκη, πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 10α του κανονισμού 1408/71, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, στοιχείο η', του κανονισμού αυτού, δεν επιτρέπει, στην περίπτωση που ένα άτομο άσκησε το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας προκειμένου να εγκατασταθεί σε άλλο κράτος μέλος, στο οποίο εργάστηκε και απέκτησε συνήθη κατοικία, επιστρέφει δε στο κράτος μέλος καταγωγής του στο οποίο διαμένει η οικογένειά του προκειμένου να αναζητήσει απασχόληση, να επιβάλει το κράτος αυτό ως προϋπόθεση για τη χορήγηση παροχής που εμπίπτει στο άρθρο 10α του κανονισμού 1408/71 τη συνήθη κατοικία στο κράτος αυτό, προϋπόθεση που περιλαμβάνει, εκτός της προθέσεως του ατόμου να κατοικήσει στο κράτος αυτό, και μια σημαντική περίοδο διαμονής.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 34 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου και η Επιτροπή που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 1997 ο Social Security Commissioner, αποφαίνεται:

Το άρθρο 10α του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης στους μισθωτούς, στους μη μισθωτούς και στα μέλη των οικογενειών τους που διακινούνται εντός της Κοινότητας όπως τροποποιήθηκε και ενημερώθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2001/83 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1983, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1247/92 του Συμβουλίου, της 30ής Απριλίου 1992, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, στοιχείο η', του κανονισμού αυτού, δεν επιτρέπει, στην περίπτωση που ένα άτομο άσκησε το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας προκειμένου να εγκατασταθεί σε άλλο κράτος μέλος στο οποίο εργάστηκε και απέκτησε συνήθη κατοικία, επιστρέφει δε στο κράτος μέλος καταγωγής του στο οποίο διαμένει η οικογένειά του προκειμένου να αναζητήσει απασχόληση, να επιβάλει το κράτος αυτό ως προϋπόθεση για τη χορήγηση παροχής που εμπίπτει στο άρθρο 10α του κανονισμού 1408/71 τη συνήθη κατοικία στο κράτος αυτό, προϋπόθεση που περιλαμβάνει, εκτός της προθέσεως του ατόμου να κατοικήσει στο κράτος αυτό, και μια σημαντική περίοδο διαμονής.

Jann

Moitinho de Almeida

Gulmann

Sevón

Wathelet

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Φεβρουαρίου 1999.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

R. Grass

J.-P. Puissochet